

Capitolul I. Categorii de pensii

Secțiunea 1. Pensia pentru limită de vârstă

I. Pensia pentru limită de vârstă. Stabilirea stagiului complet de cotizare în raport de legea aplicabilă la data deschiderii drepturilor de pensie

Normele metodologice din Anexa H.G. nr. 1550/2004, art. 3
Legea nr. 19/2000, Anexa nr. 3, Anexa nr. 4

Pentru persoanele asigurate al căror drept la pensie s-a deschis după data de 1 aprilie 2001, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 19/2000, stagiul complet de cotizare este cel prevăzut de acest act normativ, respectiv de Anexa nr. 3 a legii.

Întrucât în Anexa nr. 4 a Legii nr. 19/2000 nu se prevede reducerea stagiului complet de cotizare, ci numai reducerea vârstei de pensionare pentru activitatea desfășurată în condiții speciale de muncă, aceste persoane nu au dreptul la utilizarea unui stagiul complet de cotizare derogator, pentru activitatea desfășurată în grupa I de muncă.

Așadar, faptul că au desfășurat activități încadrate în grupa I de muncă este lipsit de relevanță în ceea ce privește stabilirea stagiului complet de cotizare.

*C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc.,
decizia nr. 1838/R din 21 aprilie 2010*

Prin sentința civilă nr. 1177/28.09.2009, Tribunalul Călărași, Secția civilă, a respins ca neîntemeiată cererea formulată de reclamantul M.C., în contradictoriu cu pârâta Casa Județeană de Pensii Călărași.

În considerente s-a reținut că reclamantul a solicitat obligarea pârâtei la recalcularea drepturilor sale de pensie, prin utilizarea unui stagiul complet de cotizare de 20 de ani.

Potrivit deciziei de pensionare nr. 120574/18.06.2002, la data pensionării – 01.04.2002 – reclamantul a avut o vechime în grupa I de muncă de 27 de ani, 7 luni și 20 de zile, considerent pentru care, în apli-

care dispozițiilor art. 42 din Legea nr. 19/2000, coroborate cu cele ale Anexei nr. 4 din aceeași lege, a beneficiat de reducerea vârstei standard de pensionare.

În ceea ce privește stagiul de complet de cotizare [art. 41 alin. (4)], acesta este de 30 de ani pentru femei și 35 de ani pentru bărbați, iar atingerea acestui stagiu se va realiza în termen de 13 ani de la intrarea în vigoare a Legii nr. 19/2000, conform eşalonării prevăzute în Anexa nr. 3, iar, în cazul reclamantului, 30 de ani și o lună.

Dispozițiile H.G. nr. 1550/2005 invocate de reclamant sunt aplicabile doar operațiunilor de evaluare în vederea recalculării pensiilor stabilite potrivit legislațiilor anterioare datei de 01.04.2001, și nicidecum pentru calcularea pensiilor stabilite după această dată, când a intrat în vigoare Legea nr. 19/2000.

Rezultând, deci, că drepturile de pensie ale reclamantului au fost stabilite cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 19/2000, instanța a constatat că acțiunea este neîntemeiată.

Împotriva sus-menționatei hotărâri, în termen legal a declarat recurs M.C., criticând soluția pentru nelegalitate și netemeinicie.

Recurentul a considerat că sentința instanței de fond este nelegală și netemeinică, fiind rezultatul greșitei aplicări a dispozițiilor Legii nr. 19/2009.

Recurentul a lucrat sub imperiul Legii nr. 3/1977, în grupa I de muncă, timp de 27 de ani, 7 luni și 20 de zile, grupă care, conform H.G. nr. 1550/2004, este considerată grupă de muncă în condiții grele, dar Casa Județeană de Pensii nu a ținut cont de acest lucru la stabilirea drepturilor sale de pensie.

Legea nr. 19/2000 statuează în art. 19 și art. 20 două categorii de muncă, care sunt tratate diferit față de condițiile normale, condiții deosebite de muncă și condiții speciale de muncă, acestea având un tratament juridic egal, conform art. 20 cu referire la Anexa nr. 2 din Legea nr. 19/2000.

Având în vedere timpul de muncă desfășurat în grupa I de muncă, de peste 27 de ani, prin urmare, în condiții deosebite, trebuia să i se aplice dispozițiile din Anexa nr. 4 la Legea nr. 19/2000, stagiul complet de cotizare al contestatorului fiind de 20 de ani.

Este nelegal, eronat și discriminatoriu ca la determinarea drepturilor de pensie ale recurentului să se utilizeze un stagiul complet de cotizare de 30 de ani în loc de 20 de ani, doar pentru faptul că recurentul a avut neșansa de a ieși la pensie după data de 01.04.2001, dar îndeplinind aceleași criterii ca și cei pensionați înainte de această dată.

Acest fapt contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituția României, care prevede că cetățenii sunt egali în fața legii, a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

De altfel, și Legea nr. 19/2000 menționează la art. 2, ca principiu de bază, principiul egalității, care asigură tuturor participanților la sistemul public, contribuabili și beneficiari, un tratament nediscriminatoriu în ceea ce privește drepturile și obligațiile prevăzute de lege.

Analizând actele și lucrările dosarului din perspectiva criticilor formulate, dar și a dispozițiilor art. 304¹ C. proc. civ., Curtea a reținut următoarele:

Stagiul complet de cotizare care se utilizează la determinarea punctajului mediu anual este vechimea în muncă prevăzută de Legea nr. 3/1977, pentru cei pensionați în temeiul acestui act normativ, în acest sens fiind dispozițiile art. 4 din H.G. nr. 1550/2004.

Pentru cei ale căror drepturi de pensie s-au născut în baza Legii nr. 19/2000, adică după data de 01.04.2001, stagiul complet de cotizare este cel prevăzut de acest act normativ.

Recurentul-reclamant s-a pensionat în temeiul Legii nr. 19/2000, la data de 18.06.2002, astfel că în cazul său stagiul complet de cotizare este de 30 de ani și o lună, conform graficului de eșalonare prevăzut în Anexa nr. 3 a legii.

Curtea a înlăturat susținerile recurentului-reclamant, conform cărora ar avea dreptul la utilizarea unui stagiul complet de cotizare derogator, pentru activitatea desfășurată în grupa I de muncă, întrucât Anexa nr. 4 a Legii nr. 19/2000 nu prevede reducerea stagiului complet de cotizare, ci numai reducerea vârstei de pensionare pentru activitatea desfășurată în condiții speciale de muncă.

Curtea nu a contestat că recurentul a desfășurat activități încadrate în grupa I de muncă, această mențiune regăsindu-se și în decizia inițială de stabilire a pensiei, ci a învederat doar faptul că această încadrare este lipsită de relevanță pentru stabilirea stagiului complet de cotizare aplicabil celor pensionați după 01.04.2001.

În consecință, constatând că hotărârea primei instanțe este legală și temeinică, pronunțată cu interpretarea corectă a dispozițiilor legale, raportat la dovezile aflate la dosar, nefiind incident vreunul din motivele de modificare prevăzute de art. 304 pct. 9 C. proc. civ., Curtea a respins recursul declarat, ca nefondat. (*M.P.*)

2. Verificarea îndeplinirii condițiilor în vederea stabilirii pensiei pentru limită de vârstă

Legea nr. 19/2000, art. 41 alin. (1) și (3),
Anexa nr. 3

Data cererii de pensionare reprezintă un aspect lăsat la libera alegere a persoanei interesate.

Verificarea îndeplinirii condițiilor de pensionare se face, însă, numai prin raportare la dispozițiile cuprinse în Anexa nr. 3 a Legii nr. 19/2000. Astfel, în măsura în care o anexă a unui act administrativ, precum Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001, derogă de la dispozițiile legale sau chiar le modifică, o astfel de împrejurare nu poate fi folosită pentru refuzul aplicării unor prevederi cuprinse într-o lege.

*C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc.,
decizia nr. 130/R din 12 ianuarie 2010*

Prin sentința civilă nr. 5143 din data de 12.06.2009, Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, a admis în parte acțiunea modificată, formulată de reclamantul C.M., în contradictoriu cu pârâta Casa de Pensii a Municipiului București (C.P.M.B.) și, în consecință, a anulat decizia nr. 217973/23.10.2008, emisă de pârâtă.

Totodată, a obligat pârâta să emită reclamantului o nouă decizie de pensie pentru limită de vârstă, cu luarea în calcul a stagiului complet de cotizare de 31 de ani și 10 luni, precum și la plata diferențelor de pensie rezultate, începând cu data de 01.09.2008.

Pentru a pronunța această hotărâre judecătorească, prima instanță a reținut că, prin decizia nr. 217973/23.10.2008, pârâta a menționat că a admis cererea reclamantului din data de 21.11.2007, de trecere de la pensia de invaliditate la pensia pentru limită de vârstă, precum și că pensia pentru limită de vârstă se stabilește începând cu data de 01.09.2008, luându-se în considerare vârsta standard de pensionare de 65 de ani, ce a fost redusă cu 7 ani, în temeiul dispozițiilor art. 42 din Legea nr. 19/2000, datorită stagiului realizat în condiții deosebite, respectiv 31 de ani, 2 luni și 28 de zile de activitate desfășurată în grupa a II-a de muncă.

A mai reținut că în decizie se menționează că reclamantul este născut la data de 20.08.1950, astfel că acesta avea, la data înscrierii la pensie pentru limită de vârstă, vârsta de 58 de ani, precum și că acs-

tuia i se aplică o reducere a vârstei standard de 7 ani, datorită condițiilor deosebite de muncă.

Prima instanță a avut în vedere și aspectul că reclamantul a realizat un stagiul de cotizare efectiv de 44 de ani, 1 lună și 14 zile, dar că se ia în calculul pensiei pentru limită de vârstă un stagiul complet de cotizare de 35 de ani.

A observat că pensia de la care a trecut reclamantul la pensia pentru limită de vârstă, respectiv pensia de invaliditate, a fost stabilită prin decizia nr. 217973/06.07.2005, ca urmare a unei cereri a reclamantului formulată la data de 03.03.2008, precum și că în decizia nr. 217973/06.07.2005 se prevede că vârsta standard de pensionare a reclamantului, care era născut la data de 28.08.1950, este de 65 de ani, potrivit art. 41 din Legea nr. 19/2000, în decizie menționându-se perioada lucrată în grupa a II-a de către reclamant, de 31 de ani, 2 luni și 28 de zile.

A constatat că vârsta standard de pensionare de 65 de ani stabilită prin decizia definitivă nr. 217873/06.07.2005 se împlinește de reclamant (ce este născut la data de 20.08.1950), la data de 20.08.2015, însă la stabilirea pensiei pentru limită de vârstă, reclamantul beneficiază, spre deosebire de altă categorie de pensie, și de reducerea prevăzută de dispozițiile art. 42 din Legea nr. 19/2000.

Prima instanță a avut în vedere că din Anexa nr. 3 a Legii nr. 19/2000 reiese că, față de vârsta standard de pensionare de 65 de ani, redusă cu 7 ani (la 58 de ani), la data de 20.08.2008 reclamantul a împlinit vârsta standard redusă, ce corespunde stagiului complet de cotizare de 31 de ani și 10 luni, iar nu stagiului complet de cotizare de 35 de ani, cum a luat în considerare în mod nelegal pârâta, prin decizia nr. 217973/23.10.2008.

Împotriva sus-menționatei sentințe, au declarat recurs, motivat în termenul legal, atât reclamantul C.M., cât și pârâta Casa de Pensii a Municipiului București, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurentul-reclamant C.M. a arătat că acțiunea precizatoare și modificatoare din data de 01.06.2009 se referea strict la indicarea erorii, deoarece, pe parcursul procesului, Casa de Pensii i-a comunicat o decizie, și un buletin de calcul, ca răspuns la cererea inițială formulată în proces, însă cu aceleași date eronate, ca și cele din decizia emisă inițial, la data de 23.10.2008. Recurentul-reclamant a mai arătat că, prin cererea inițială și prin concluziile scrise depuse la data de 10.06.2009, a cerut adăugarea la punctajul mediu realizat și a punctajului pentru perioada de cei

31 de ani și 2 luni lucrată în grupa a II-a de muncă, respectiv 0,25 puncte corespunzător fiecărui an și 0,02083 puncte pentru fiecare lună lucrată, însă instanța nu a decis și asupra acestui punctaj, omițându-l din sentința civilă nr. 5143/12.06.2006.

Prin recursul formulat, recurenta-pârâtă Casa de Pensii a Municipiului București (C.P.M.B.) a arătat că sentința instanței de fond este criticabilă sub aspectul analizării probelor administrate și al aplicării greșite a prevederilor.

Astfel, recurenta-pârâtă a solicitat instanței de recurs să constate că recurentul-reclamant beneficiază de pensie în sistemul public, în baza deciziei nr. 217973 din data de 23.10.2008, privind acordarea pensiei pentru limită de vârstă, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, prin care i s-au recalculat drepturile de pensie prin trecerea acestuia de la pensia de invaliditate, la pensie pentru limită de vârstă și munca depusă.

A mai arătat că, din analiza înscrisurilor oficiale existente la dosarul de pensionare, rezultă că au fost constatate, stabilite și acordate următoarele:

Recurentul-reclamant C.M., fiind născut la data de 20.08.1950, la data solicitării stabilirii drepturilor de pensie pentru limită de vârstă, avea vârsta de 58 de ani și un stagiu de cotizare realizat de 44 de ani, 1 lună și 14 zile în sectorul de stat, din care: 31 de ani, 2 luni și 28 de zile, în grupa a II-a de muncă, anterior datei de 01.04.2001; 3 ani, 7 luni și 6 zile, în condiții normale de muncă; 1 an, 4 luni și 10 zile, stagiu asimilat, conform art. 38 alin. (1) lit. c), aferent perioadei de stagiu militar; 2 luni, stagiu asimilat, aferent perioadelor de incapacitate temporară de muncă; 7 ani și 9 luni, stagiu aferent grupei superioare de muncă.

A susținut că vârsta standard de pensionare, în cazul contestatorului, în conformitate cu dispozițiile art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000, este de 65 de ani.

Referitor la obligarea sa de a recalcula drepturile de pensie cu utilizarea la determinarea punctajului mediu anual a unui stagiu de cotizare de 31 de ani și 10 luni, stagiul utilizat la determinarea punctajului mediu anual pentru persoanele care îndeplinesc condițiile de acordare a pensiei pentru limită de vârstă, la data la care reclamatul-intimat a solicitat acordarea pensiei pentru limită de vârstă, cu reducerea conferită de stagiul realizat în grupă superioară de muncă, C.P.M.B. a arătat că se impun următoarele precizări:

Potrivit dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 19/2000: „Pensia pentru limită de vârstă se acordă asiguraților care îndeplinesc, cumulativ, la data pensionării, condițiile privind vârsta standard de pensionare și stagiul minim de cotizare realizat în sistemul public”.

Conform dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare: „Vârsta standard de pensionare este de 60 de ani pentru femei și 65 de ani pentru bărbați. Atingerea vârstei standard de pensionare se va realiza în termen de 13 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin creșterea vârstelor de pensionare, pornindu-se de la 57 de ani pentru femei și de la 62 de ani pentru bărbați, conform eșalonării prevăzute în anexa nr. 3”.

Recurenta-pârâtă a apreciat că este vorba de o gravă eroare în ceea ce privește interpretarea actelor normative invocate – Legea nr. 19/2000 și Ordinul M.M.S.S. nr. 340/2001.

Astfel, recurenta-pârâtă a arătat că nu există diferențe între cele două anexe (Anexa nr. 3 la lege și Anexa nr. 9 la ordin), în sensul că, potrivit unei anexe, un asigurat poate dobândi mai devreme dreptul la pensie sau, mai mult, că poate beneficia de reducerea stagiului complet de cotizare.

Anexa nr. 3 stabilește vârstele standard de pensionare și stagiile minime și complete de cotizare pentru femei și bărbați, pe ani și pe luni, pe perioada aprilie 2001 – martie 2015.

Anexa nr. 9 la Ordinul M.M.S.S. nr. 340/2001 se referă la eșalonarea vârstelor standard de pensionare și a stagiilor minime și complete de cotizare în funcție de data nașterii, eșalonare prevăzută de art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000. Potrivit acestei anexe, eșalonarea vizează bărbații născuți în perioada ianuarie 1939 și decembrie 1949, inclusiv. Prin urmare, bărbații născuți după data de 01.01.1950 se pot pensiona la vârsta de 65 ani, având nevoie de un stagiu minim de cotizare de 15 ani și de un stagiu complet de 35 de ani.

A susținut că, mai mult, este evident că la adoptarea Legii nr. 19/2000, legiuitorul a urmărit, printre altele, creșterea vârstei de pensionare, în raport cu legislația aplicabilă până la acel moment, însă, pentru ca impactul psihologic să nu fie foarte mare, s-a adoptat soluția eșalonării vârstelor standard de pensionare, cu derogările prevăzute de art. 42 pentru stagiile realizate în grupa a II-a de muncă și de art. 167¹, pentru stagiile realizate în grupa I de muncă.

Recurenta-pârâtă a apreciat că tocmai ca urmare a interpretării eronate a celor două anexe – interpretare la care instanța de fond a contribuit din plin –, s-a ajuns ca Legea nr. 19/2000 să fie desființată,

astfel încât drepturile de pensie nu mai sunt stabilite de casele teritoriale de pensie, ci direct de către completele de judecată.

De asemenea, recurenta-pârâtă a solicitat instanței de recurs să constate că Legea nr. 19/2000 permite reducerea din vârsta standard a anului, respectiv a lunii în care se deschide dreptul de pensie pentru limită de vârstă, în condițiile realizării stagiului complet de cotizare corespunzător anului, respectiv lunii de deschidere a dreptului, numai în situația în care se dovedește un stagiu de cotizare realizat în grupa I de muncă, potrivit dispozițiilor art. 167¹ alin. (4).

A arătat că recurentul-reclamant a dovedit un stagiu de cotizare în grupa a II-a de muncă, ci nu în grupa I de muncă, precum și că, întrucât acesta este născut la data de 20.08.1950, nu beneficiază de eşalonarea reglementată de art. 41 alin. (2)-(4) din Legea nr. 19/2000, Anexa nr. 3 la Legea nr. 19/2000 și Anexa nr. 9 la Ordinul M.M.S.S. nr. 340/2001.

A susținut că art. 42 din Legea nr. 19/2000 permite reducerea vârstei standard de pensionare pentru asigurații care au realizat stagiul complet de cotizare și și-au desfășurat activitatea, total sau parțial, în condiții deosebite.

Prin urmare, a arătat că, pentru a putea face aplicarea art. 42, este imperios necesar să se determine vârsta standard a recurentului-reclamant și stagiul complet de cotizare corespunzător.

Consideră că, în speță, recurentul-reclamant beneficiază de reducerea vârstei standard cu 7 ani, prin aplicarea art. 42 alin. (1) din Legea nr. 19/2000, ca urmare a faptului că acesta a dovedit un stagiu de cotizare de 31 de ani, 2 luni și 28 de zile realizat în grupa a II-a de muncă: - 65 de ani, 0 luni; - 7 ani, 0 luni; - 58 de ani, 0 luni.

Recurenta-pârâtă C.P.M.B. a apreciat, așadar, că reclamantul poate beneficia de pensie pentru limită de vârstă la împlinirea vârstei de 58 ani, cu reducerea vârstei, aferentă grupei superioare de muncă, ceea ce s-a și întâmplat prin emiterea deciziei nr. 217973 din data de 23.10.2008, prin care s-a acordat acestuia pensie pentru limită de vârstă, cu reducerea vârstei standard de pensionare.

Privitor la utilizarea, la determinarea punctajului mediu anual, a unui stagiu complet de cotizare de 31 de ani și 10 luni, recurenta-pârâtă a solicitat instanței să constate grava eroare pe care a făcut-o instanța de fond în interpretarea dispozițiilor Legii nr. 19/2000, coroborate cu dispozițiile Ordinului nr. 340/2001.

Astfel, a susținut că, așa cum a arătat anterior, doar în situația în care reclamantul-intimat dovedea un stagiu realizat în grupa I de muncă

era permisă reducerea din vârsta standard a anului, respectiv a lunii în care se deschide dreptul de pensie pentru limită de vârstă, în condițiile realizării stagiului complet de cotizare corespunzător anului, respectiv lunii de deschidere a dreptului.

Analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma criticilor formulate de părți prin cererile de recurs, precum și din oficiu, sub toate aspectele, potrivit dispozițiilor art. 304¹ C. proc. civ., Curtea a reținut următoarele:

Întrucât recurentul-reclamant C.M. nu a indicat temeiurile juridice ale cererii sale de recurs, Curtea, făcând aplicarea dispozițiilor art. 306 alin. (3) C. proc. civ., a apreciat că dezvoltarea motivelor de fapt formulate face posibilă încadrarea acestora în dispozițiile art. 304 pct. 8 și 9 C. proc. civ., astfel că a analizat recursul prin prisma acestor temeiuri de drept.

În ceea ce privește recursurile declarate de părțile din dosar, Curtea a reținut că acestea sunt nefondate, astfel că, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. (1) C. proc. civ., au fost respinse ca atare, din următoarele considerente:

Prin acțiunea cu care a investit instanța de fond, recurentul-reclamant a solicitat să se constate că pârâta a stabilit, în mod greșit, că vârsta standard de pensionare este, în cazul său, vârsta de 58 de ani, fără a lua în considerare că a desfășurat activitate în grupa a II-a de muncă vreme de 31 de ani, 2 luni și 28 de zile, fapt care îl îndreptățește la reducerea vârstei de pensionare cu 7 ani și 9 luni, rezultând, deci, vârsta de 57 de ani și 3 luni, vârstă pe care o împlinise la data formulării cererii de pensionare.

Curtea a constatat că, potrivit dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000, vârsta standard de pensionare de 60 de ani pentru femei și de 65 de ani pentru bărbați urmează a se atinge și aplica doar în luna decembrie 2014 (așa cum susține și recurentul-reclamant), până la acel moment urmând a crește progresiv vârsta de pensionare, începând cu vârsta de 57 de ani la femei și 62 de ani la bărbați, conform eșalonării prevăzute în Anexa nr. 3 a Legii nr. 19/2000.

Prin urmare, raportat la conținutul clar al prevederii mai sus-citate, rezultă, cu evidență, că vârsta standard de 60 de ani pentru femei, respectiv 65 de ani pentru bărbați, va fi incidentă doar începând cu luna decembrie 2014. Nicio altă dispoziție cuprinsă într-un act normativ sau administrativ cu forță juridică inferioară nu poate modifica sau interpreta textul art. 41 alin. (3) din Legea nr. 19/2000, câtă vreme acesta din urmă este foarte clar. Anexa nr. 3 a Legii nr. 19/2000 enu-

meră vârstele la care persoanele interesate pot solicita pensionarea, iar intervalele de timp ce constituie prima coloană a tabelului arată perioada în care este valabilă fiecare vârstă de pensionare cuprinsă în tabelele Anexei nr. 3.

Interpretarea instanței de fond cu privire la dispozițiile art. 41 alin. (1) și alin. (3) și la Anexa nr. 3 este, așadar, corectă, pentru că Anexa 3 nu „vorbește despre eşalonarea vârstei de pensionare”, ci arată doar vârstele la care, în intervalul de timp 2001-2014, persoanele pot cere pensionarea.

Cât privește faptul că aceeași anexă nu s-ar referi la data depunerii cererii de pensionare, aceasta este o chestiune pe care nimeni nu a contestat-o, însă este de subliniat faptul că data cererii de pensionare reprezintă un aspect lăsat la libera alegere a persoanei interesate, care poate oricând solicita pensionarea, nefiind necesar ca legea (respectiv Legea nr. 19/2000) să conțină mențiuni speciale în acest sens. Ca urmare, data cererii de pensionare nu poate fi stabilită de lege și ea nu se confundă cu verificarea îndeplinirii condițiilor pentru ca respectiva solicitare să fie aprobată.

Verificarea îndeplinirii condițiilor de pensionare se face, însă, numai prin raportare la dispozițiile cuprinse în Anexa nr. 3 a Legii nr. 19/2000. Astfel, în măsura în care o anexă a unui act administrativ, cum Ordinul nr. 340/2001, derogă de la dispozițiile legale sau chiar le modifică, o astfel de împrejurare nu poate fi folosită pentru refuzul aplicării unor prevederi cuprinse într-o lege.

De altfel, așa cum a observat recurentul-reclamant, Anexa nr. 9 a Ordinului nr. 340/2001 nu se suprapune peste dispozițiile Anexei nr. 3 a Legii nr. 19/2000 decât în ceea ce îi privește pe cei care solicită pensionarea pentru activitatea desfășurată în condiții normale de muncă (grupa a III-a de muncă – grupa obișnuită).

Mai mult decât atât, Anexa nr. 9 a Ordinului nr. 340/2001, al cărui scop a fost implementarea unui program informatic având la bază data nașterii persoanelor ce solicită pensionarea, se oprește în privința datei nașterii în cazul femeilor la luna decembrie 1954, iar pentru bărbați în martie 1950, fără ca vreo prevedere a respectivului ordin să dispună în mod clar că pentru persoanele născute ulterior acestei date se aplică, în mod automat, vârsta standard prevăzută de lege a fi atinsă abia în decembrie 2014.

Ca urmare, chiar și în ipoteza în care Ordinul nr. 340/2001, sus-menționat, ar cuprinde o asemenea mențiune, ea nu ar putea fi luată în considerare, pentru că în acest fel s-ar ajunge în situația, inac-

ceptabilă din punct de vedere juridic, în care un act administrativ, respectiv un ordin, să modifice o lege.

Problema pe care o creează Anexa nr. 9 a Ordinului nr. 340/2001 este legată de faptul că, pentru rațiuni de ordin informatic ce ar trebui să vină în sprijinul caselor teritoriale de pensii și a pensionarilor, acesta stabilește o altă modalitate de raportare la vârsta standard de pensionare, pentru intervalul de timp de până în luna decembrie 2014, comparativ cu Anexa nr. 3 a Legii nr. 19/2000.

Această diferență își găsește singura rațiune doar în ipoteza în care se solicită pensionarea pentru condiții normale de muncă, situație în care anul nașterii poate servi ca element de luat în calcul la stabilirea vârstei la care se naște dreptul de a cere pensionarea. Firește, mențiunile cuprinse în Anexa nr. 9 a Ordinului nr. 340/2001 trebuie aplicate doar persoanelor a căror dată de naștere se regăsește în coloanele tabelelor, iar nu persoanelor cărora, fiind născute după luna martie 1950, cum este cazul reclamantului-recurent sau ulterior lunii decembrie 1954, pentru asigurații de sex feminin, nu li se pot aplica respectivele calcule. Rezolvarea pe care a găsit-o intimata, în cazul cererilor de pensionare formulate de femeile născute după luna decembrie 1954 și de bărbații născuți ulterior lunii martie 1950, este nelegală, pentru că raportează vârsta standard de pensionare la cea prevăzută de lege a fi atinsă abia în decembrie 2014.

O asemenea interpretare a dispozițiilor legale ignoră realitatea definită de Legea nr. 19/2000, și anume faptul că până în luna decembrie 2014 a fost stabilită o perioadă de tranziție în care, pentru intervale de timp clar specificate în Anexa nr. 3 a legii, vârstele standard de pensionare sunt mai mici de 65, respectiv 60 de ani. A aplica vârsta standard de pensionare și stagiul de cotizare incident pentru luna decembrie 2014 unei cereri de pensionare formulate de recurentul-reclamant la data de 29.08.2009, dată la care vârsta standard de pensionare pentru bărbați era de 63 de ani și 5 luni, iar stagiul complet de cotizare de 31 de ani și 10 luni, înseamnă a oferi o interpretare ilocică a dispozițiilor legale cuprinse în Legea nr. 19/2000, nicăieri în cuprinsul acestei legi nefăcându-se vorbire despre calcularea vârstei standard de pensionare prin raportare la data nașterii solicitantului.

Această modalitate de calcul este nelegală, nefiind prevăzută de lege, chiar dacă, din rațiuni ce scapă Curții, ea este larg utilizată de casele teritoriale de pensii.

Dimpotrivă, coroborând dispozițiile art. 41 alin. (1) și alin. (3) din Legea nr. 19/2000 cu mențiunile Anexei nr. 3 ale aceluiași act norma-

tiv, rezultă, fără echivoc, vârsta standard de pensionare la care intimata trebuia să aibă în vedere că, în cazul recurentului-reclamant, i se aplică o reducere a vârstei de pensionare de 7 ani și 9 luni, datorită stagiului de cotizare realizat în condiții deosebite de muncă – grupa a II-a de muncă – de 31 de ani, 2 luni și 28 de zile.

Curtea a constatat că din Anexa nr. 3 a Legii nr. 19/2000, rezultă că vârstei standard reduse de pensionare, respectiv vârstei de 57 de ani și 3 luni (pe care recurentul-reclamant a împlinit-o la data de 21.11.2007), îi corespunde stagiul complet de cotizare de 31 de ani și 4 luni, ci nu stagiul de 35 de ani, așa cum, eronat, a luat în calcul intimata-pârâtă, prin decizia de pensie nr. 217973 din 23.10.2008, care a fost anulată de către prima instanță, prin sentința atacată. Aceasta, întrucât recurentul-reclamant a solicitat pensionarea în luna noiembrie 2007, iar nu în luna decembrie 2014.

Așa cum justificat a reținut prima instanță, din această vârstă, în conformitate cu dispozițiile art. 42 alin. (1) din Legea nr. 19/2000, recurenta-pârâtă trebuia să deducă beneficiul grupei de muncă în care și-a desfășurat activitatea recurentul-contestator, respectiv grupa a II-a de muncă, pentru o perioadă de 31 de ani, 2 luni și 28 de zile, rezultând că, pentru acest interval de timp, recurentul-contestator beneficia de o reducere a vârstei standard de pensionare, în vigoare la momentul la care a solicitat pensionarea, de minim 7 ani și 9 luni.

Așadar, eroarea Casei de Pensii a Municipiului București a constat în aplicarea prevederilor Anexei nr. 9 din Ordinul M.M.S.S. nr. 340/2001, ce a avut drept consecință efectuarea unei deducții (reduceri) nelegale din vârsta de pensionare. Dacă acest calcul corect ar fi fost realizat, ar fi rezultat fără dubiu că, la vârsta de 57 de ani și 3 luni (când a formulat cererea de pensionare), recurentul-reclamant avea dreptul să solicite acordarea pensiei pentru limită de vârstă și munca depusă. Or, a constatat Curtea, chiar și deducerea a 7 ani și 9 luni din vârsta de 65 de ani conduce la vârsta standard de pensionare de 57 de ani și 3 luni, în cazul recurentului-reclamant.

Recurentul-reclamant este născut la data de 20.08.1950, iar la data la care a formulat cererea de pensionare acesta împlinise vârsta de 57 de ani, 3 luni și o zi (data înregistrării cererii de pensionare fiind 21.11.2007), astfel că este respectată condiția privind vârsta standard de pensionare prevăzută în Anexa nr. 3 a Legii nr. 19/2000, astfel că este respectată atât condiția privind vârsta standard de pensionare, prevăzută în Anexa nr. 3 a Legii nr. 19/2000, cât și condiția îndeplinirii stagiului de cotizare complet, în condițiile în care recurentul-contes-

tator a realizat un stagiul de cotizare efectiv de 44 de ani și 1 lună și 14 zile, din care 31 de ani, 2 luni și 28 de zile în grupa a II-a de muncă.

Ca urmare, nu subzistă niciun motiv legal pentru care recurenta-pârâtă să fi avut vreun temei de a refuza să ia în calcul, în decizia de pensionare nr. 217973/23.10.2008, prin care s-au stabilit drepturi de pensie în cuantum de 738 lei, vârsta standard de pensionare de 57 de ani și 3 luni și stagiul complet de cotizare de 31 de ani și 10 luni, așa cum s-a solicitat de către recurentul-reclamant prin acțiunea cu care a investit instanța de fond.

Concluzionând, Curtea a subliniat că nu se poate rezolva situația personală a unui solicitant de pensie pe baza unor deducții pentru care nu subzistă un temei legal expres în Legea nr. 19/2000, respectiv prin aplicarea eronată a vârstei și a stagiului complet de cotizare, stabilit de lege pentru luna decembrie 2014, în privința cererilor formulate în anii anteriori, ani în care vârsta standard de pensionare și stagiul complet de cotizare sunt prevăzute cu claritate în Anexa nr. 3 a Legii nr. 19/2000, nefiind loc pentru nicio altă interpretare întemeiată pe acte administrative, al căror unic scop ar trebui să fie înlesnirea aplicării legii, nicidecum modificarea acesteia.

Pentru toate considerentele expuse mai sus, Curtea a apreciat că sunt nefondate criticile formulate de ambii recurenți, motiv pentru care le-a înlăturat ca atare și a menținut hotărârea fondului, ca fiind legală și temeinică. Așadar, pentru motivele expuse anterior, nu se susțin nici afirmațiile recurentului-reclamant, în sensul că prima instanță nu ar fi luat în considerare activitatea pe care acesta a desfășurat-o în grupa a II-a de muncă (stagiul realizat în condiții deosebite), întrucât, așa cum s-a arătat, tribunalul a avut în vedere perioada de 31 de ani, 2 luni și 28 de zile lucrată de acesta în grupa a II-a de muncă. (D.C.)

3. Pensia pentru limită de vârstă. Valorificarea vechimii în serviciu din sistemul militar

Legea nr. 19/2000, art. 194 alin. (2)

Vechimea în serviciu din sistemul militar se folosește în sistemul public de pensii doar în vederea deschiderii dreptului la pensie, iar nu și pentru majorarea punctajelor anuale, calculate în funcție de venituri.

*C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc.,
decizia nr. 395/R din 26 ianuarie 2010*

Prin sentința civilă nr. 5791 din data de 01.07.2009, Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, a respins acțiunea restrânsă, formulată de reclamantul U.G., în contradictoriu cu pârâta Casa de Pensii a Municipiului București, privind anularea deciziei nr. 18730/14.04.2003, pentru obligarea pârâtei să emită reclamantului o nouă decizie de acordare a pensiei de invaliditate, prin care să ia în considerare și veniturile atestate de adeverința nr. 2/80554/20.06.2003 emisă de M.Ap.N.-U.M. 02453 București și un stagiu asimilat de trei ani facultate și să împartă punctajul total obținut, la stagiul de cotizare realizat de reclamant în activitatea civilă, pentru obligarea pârâtei să-i acorde reclamantului pensie de invaliditate recalculată pe baza adresei eliberate de SC R. SA, sub nr. 002685/21.10.2004, și a unor sporuri pentru condiții speciale, precum și să-i plătească despăgubiri pentru perioada 01.02.2003 – 01.10.2003, corespunzătoare drepturilor de pensie stabilite de M.Ap.N., prin decizia nr. 0104894/15.10.2003, și pentru obligarea pârâtei la cheltuieli de judecată, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această hotărâre judecătorească, prima instanță a reținut că acțiunea reclamantului, restrânsă, privind anularea deciziei pensiei de invaliditate nr. 18730/14.04.2003 și obligarea pârâtei Casa de Pensii a Municipiului București la recalcularea acestei pensii, cu consecința achitării diferențelor ce ar rezulta din recalculare din 01.02.2003 până în prezent, cu dobândă legală și penalități de întârziere și obligarea pârâtei la plata de despăgubiri corespunzătoare drepturilor de pensie stabilite de M.Ap.N. prin decizia nr. 0104894/15.10.2003, pentru perioada 01.02.2003 – 01.10.2003, este neîntemeiată, în consecință, pârâta nedatorându-i cheltuieli de judecată, iar cererile completatoare, prin care reclamantul a solicitat recalcularea pensiei militare de invaliditate de către M.Ap.N. și obligarea acestuia și a pârâtei Casa de Pensii a Municipiului București la emiterea unor decizii de stabilire a altor categorii de pensii decât pensia de invaliditate, formulate în cadrul cererii scrise din 27.05.2009, pct. 3, prin cererea scrisă din 28.05.2009 și prin cererea scrisă depusă în ședința din 24.06.2009, după restrângerea acțiunii din dosarul de față, conform mențiunilor reclamantului din ședința publică din data de 27.05.2009, nu se află în stare de judecată, urmând, în consecință, ca judecata lor să fie disjunsă conform art. 165 C. proc. civ.

Se observă că, prin decizia nr. 18730/14.04.2003, pârâta Casa de Pensii a Municipiului București a stabilit reclamantului U.G. o pensie de invaliditate din sistemul public de pensii, cu începere de la data de

01.02.2003, având în vedere invaliditatea intervenită la data de 16.12.2002, constând în boala obișnuită, precum și vârsta reclamantului, care este născut la data de 26.09.1946, la data invalidității, ca fiind de 56 de ani, 2 luni și 20 de zile, vârsta standard de pensionare de 63 de ani și 10 luni și un stagiu complet de cotizare de 32 de ani și 8 luni, precizând că, prin stagiul de cotizare realizat, reclamantul a depășit stagiul complet de cotizare, astfel încât nu a mai fost necesară stabilirea unui stagiul potențial.

Instanța de fond a constatat că, într-adevăr, decizia nu a luat în considerare cei 3 ani de facultate învoați de către reclamant în acțiune ca fiind stagiu asimilat, însă, s-a constatat că cererea reclamantului privind luarea în considerare a acestora este neîntemeiată, deoarece, potrivit art. 38 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 19/2000, constituie stagiu asimilat perioada în care au fost urmate cursurile de zi ale învățământului universitar.

Or, reclamantul nu a urmat cursurile de zi ale învățământului universitar, așa cum atestă chiar situația notelor acordate pentru anii universitari reclamantului, eliberată de Universitatea București – Facultatea de Drept, care atenționează expres, în partea de început, că reclamantul a urmat facultatea la cursurile „fără frecvență”.

În aceste condiții, prima instanță a apreciat că faptul că, ulterior, Ministerul Administrației și Internelor – prin Academia de Poliție Alexandru Ioan Cuza, în adevărta nr. 4735/15.07.2003, a menționat că reclamantul a urmat și absolvit cursurile de zi ale Școlii Militare de Ofițeri Activi din cadrul Ministerului de Interne și că, astfel, i s-au recunoscut, în vederea continuării studiilor la Facultatea de Drept, anii universitari 1966-1967, 1967-1968 și 1968-1969 curs de zi, nu se încadrează în ipoteza legală, pentru că textul art. 38 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 19/2000 recunoaște expres stagiul asimilat numai pentru cazul în care s-au urmat cursurile de zi ale învățământului universitar, ci nu ale altor forme de școlarizare.

De altfel, adevărta nr. 4735/15.07.2003 nici nu poate atrage anularea deciziei nr. 187301/14.04.2003, deoarece ea este ulterioară deciziei, iar un act juridic nu poate fi anulat decât pentru motive de nulitate ce sunt anterioare sau concomitente lui.

Cum s-a arătat în raport de mențiunile art. 38 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 19/2000, precum și pentru faptul că adevărta nr. 4735/15.07.2003 nici măcar nu a fost depusă la dosarul de pensie al pârâtei Casa de Pensii a Municipiului București în perioada în care a existat pensia stabilită de aceasta – 1.02.2003 (dată de începere conform deciziei) –

01.10.2003 (când reclamantul a trecut la pensie de invaliditate în sistemul militar), nu se va putea dispune obligarea pârâtei să-i recalculeze reclamantului pensia de invaliditate stabilită prin decizia nr. 187301/14.04.2003, ea neputând fi obligată nici măcar la analiza adevărului emise ulterior deciziei în condițiile în care nu a ajuns la dosarul de pensie în perioada existenței pensiei, pentru că art. 169 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 se referă la recalcularea pensiilor începând cu luna următoare depunerii cererii de recalculare la dosarul de pensie de la casa de pensii.

În același sens se constată că nici pentru veniturile atestate de adresa nr. 002685 eliberată de SC R. SA la data de 21.10.2004, care nu a ajuns la dosarul de pensie în perioada existenței pensiei de invaliditate din sistemul public nu se poate dispune obligarea pârâtei Casa de Pensii a Municipiului București la recalcularea acestei pensii. La fel, nu se poate dispune obligarea pârâtei la recalcularea pensiei de invaliditate pe baza unor sporuri pentru condiții speciale pe care i le-ar fi recunoscut reclamantului M.Ap.N. în cadrul pensiei militare de invaliditate prin decizia nr. 010489/12.02.2009, cum susține reclamantul, în condițiile în care acesta nu a depus la dosarul de pensie a pârâtei cu respectarea art. 169 din Legea nr. 19/2000 nicio adeverință, care să-i ateste vreo sumă sau vreun procent care i s-ar fi cuvenit ca venituri realizate în condiții speciale. De altfel, nici măcar adeverința nr. 511290 obținută abia la data de 15.06.2009 de reclamant de la M.Ap.N. – U.M. 02448/U București nu a ajuns la dosarul pensiei de invaliditate stabilite de pârâta Casa de Pensii a Municipiului București în perioada existenței pensiei de invaliditate acordate de aceasta pentru a fi analizată dacă prevede sau nu obținerea vreunui venit suplimentar de către reclamant.

Totodată, se observă că nici adeverința nr. 2/80554/20.06.2003 emisă de M.Ap.N. – U.M. 02453 București nu poate atrage anularea deciziei nr. 187301/14.04.2003 și nici obligarea pârâtei la recalcularea pensiei stabilite prin această decizie, deoarece art. 194 din Legea nr. 19/2000 la alin. (2) stabilește că vechimea în serviciu din sistemul militar se folosește în sistemul public de pensii doar în vederea deschiderii dreptului la pensie, ci nu pentru majorarea punctajelor anuale calculate în funcție de venituri.

Or, pârâta a luat în considerare în vederea deschiderii dreptului la pensie și vechimea în serviciu, respectiv stagiul de cotizare în sisteme neintegrate. Potrivit art. 194 din Legea nr. 19/2000, între sistemul public și celelalte sisteme proprii de asigurări sociale, neintegrate până